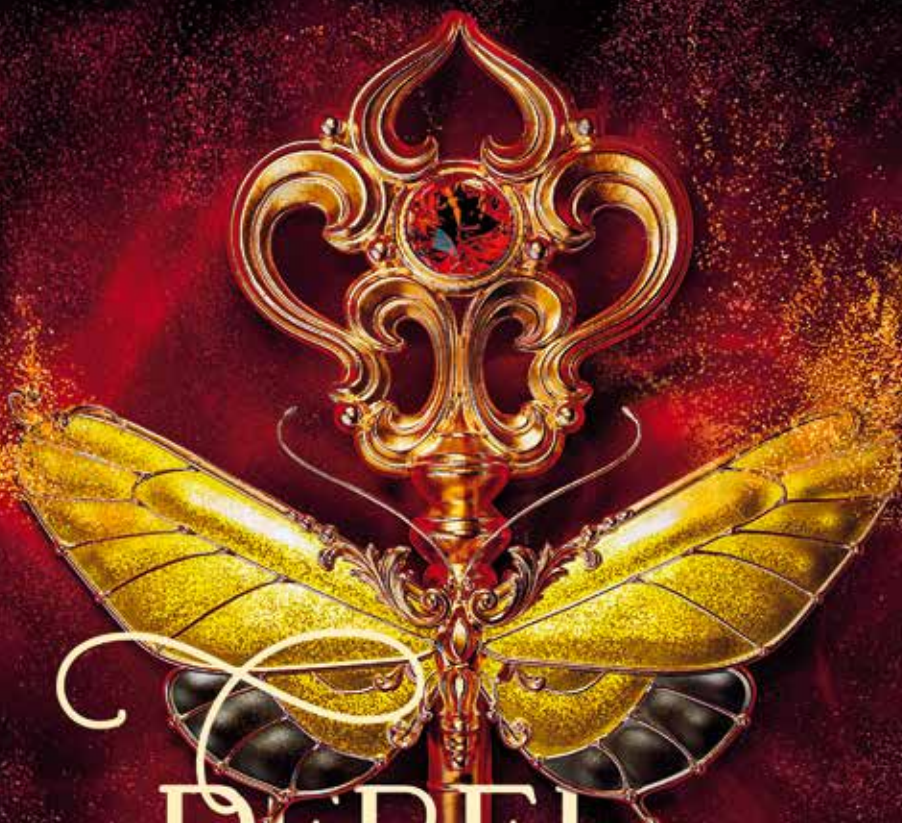

KRISTEN CICCARELLI

REBEL
WITCH

LÁZADÓ
BOSZORKÁNY

Dream
válogatás

R

une Winters menekül. Amióta Gideon Sharpe, a fiú, akit szeretett, felfedte, hogy ki is valójában, és az ellenség kezére adta őt, mindenki a lány halálát kívánja. Ha Rune életben akar maradni, akkor kénytelen szövetségre lépni a kegyetlen és veszélyes Cressida Roseblooddal, aki arra készül, hogy ismét magához ragadja a hatalmat a Köztársaság felett és újra elhozza a Boszorkányuralmat – aminek eléréséhez Rune-ra is szüksége van.

A lány így épp azzal fog össze, aki földi pokollá tette Gideon életét. De a fiú nem hagyhatja, hogy a Köztársaság ismét a boszorkányok kezére jusson. Ahhoz, hogy a világot megóvja, minden egyes boszorkánynak vesznie kell – leginkább Rune Wintersnek.

Amikor Rune olyan ajánlatot tesz Gideonnak, amit a fiú nem utasíthat vissza, a páros kénytelen összeállni, hogy elérjék veszélyes céljaikat. Azonban minél több időt töltenek egymás társaságában, Gideon annál inkább ráébred, hogy a Rune iránti érzései közel sem olyan holtak, mint eddig gondolta. Így pedig egy borzalmas döntéssel kerül szembe: vagy kénytelen lesz feláldozni a lányt, akit szeret, vagy életben hagyja Rune-t, és végignézi, hogy az a világ, amiért olyan keményen küzdött, porig ég.

KRISTEN CICCARELLI

egy szülőültetvényen nőtt fel, otthagyta az egyetememet, és megannyi munkát kipróbált, mielőtt íróvá vált. Többek közt volt pék, keramikus és könyvesbolti eladó is. Kristen a kanadai Niagara közelében él férjével és kislányával. A *The Crimson Moth*-sorozat, az *Edgewood*, és az *Iskari-trilógia* New York Times bestsellerszerzője.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.kristenciccarelli.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Bőven akad benne szellemes szócata, a meg egy jó adag perzselő romantika... Egy erősen függőséget okozó és szórakoztató történet, ami magával ragad.” **Kirkus**

„Az első könyvben nagyon megszerettem Rune-t és Gideont, és fogalmam sem volt, hogy Kristen hogyan fogja ezt a történetet happy enddel zárni. De amit kaptam, egyszerűen fantasztikus lett! Nagyon értékeltem a karakterek fejlődését, végig szurkoltam nekik.” **Barnes & Noble**

„Ez zseniális! Volt, hogy sikítottam, aztán sírtam. Egy ponton az életemet adtam volna Gideon és Rune boldogságáért. A szerző méltó folytatást írt a Heartless Hunter – Szívtelen vadászhoz. Ez a könyv hozta az első rész eredeti hangulatát, és bemutatta az egymás iránti odaadás erejét.”

Goodreads

„Minden vágyamat teljesítette ez a regény, sőt, még annál is többet! Kristen Ciccarelli mesterit alkotott, nyers érzelmekkel és olyan karakterfejlődéssel, amely a könyv becsukása után is sokáig veled lesz. Rune útja a félelemtől és az önbizalomhiánytól a határozott elszántságig igazán inspiráló volt. És Gideon továbbra is az a hűséges, gyengéd szívű, de halálos védelmező, akibe az előző részben beleszerettünk. Ez egy történet a lázadásról, a gyógyulásról és arról, hogy néha nagyon nehéz a szerelem mellett dönteni. Ajánlom!” **Amazon**

Dream
válogatás

KRISTEN CICCARELLI

REBEL
WITCH

LÁZADÓ
BOSZORKÁNY

— részlet —

Dream
válogatás

ELSŐ RÉSZ

Kezdetben volt a sötétség. Mígnem aztán a Hét Nővér felkacagott, mire egyszeriben létrejött a világ. A nővérek bejárták hullámaikat és kimetszették partvonalait. Mindenbe életet leheltek és összefűzték a világot szeretettel, jósággal és szépséggel.

Azonban nem maradhattak örökké. Mielőtt továbbálltak volna, a nővérek kiválasztottak néhány embert, hogy ők ügyeljenek a világra távollétükben. Hogy segítsenek eme öröknek szeretni és megővni művüket, a Hét Nővér ajándékkal látta el őket.

A mágia ajándékával.

És aztán nyomuk veszett, mint a kioltott lángnak.

RÉSZLET AZ ŐSÖK KULTUSZÁNAK
EREDETTÖRTÉNETÉBŐL

EGY

GIDEON

GIDEON RÁNTOTT EGYET lopott egyenruhájának kabátján. Az erdőzöld anyag olyan merev volt, mintha még be sem törték volna.

A szegény őr, akitől elvette, éppen eszméletlenül és megkötözve hevert egy takarítószeres raktárban a Larkmont-palota harmadik emeletén. Négy másik őr nem volt ilyen szerencsés. Az ő hullájuk a fjord jéghideg vizében lebegett.

Gideonnak nem volt más választása.

Ellenséges terület mélyén járt. Ha felfedezik, még a halál volt a legkegyesebb dolog, ami csak várhatott rá.

A gondolatai sötét kontrasztot alkottak a ragyogó bálteremmel, amiben állt. Hangszerek hümmögtek, ahogy a zenészek melegítettek a hamarosan kezdődő, privát koncertre. A magasban csillárok pislogtak, miközben a szolgálók ott szlalomoztak a Soren herceg báltermében nyüzsgő, csillogó vendégek közt, felkínálva az utolsó kör frissítőt, mielőtt kezdetét venné az előadás.

Gideon a fal mellett állt, és éppen úgy figyelte a termet, mint a többi őr, tekintetét a célpontjára szegezve: az aranyszín ruhát viselő, gyönyörű lányra.

Rune Wintersre.

Soren herceg ott áll mellette, tenyerét Rune derekára simítva. Az umbriai herceg méretre szabott frakkot viselt, divatosan az egyik vállára vetett palástján ott virított családjának ezüstszállal hímzett címere, tekintete pedig möhön vándorolt Rune ruháján, arra ösztönözve gazdag barátait, hogy ők is tegyenek így.

Gideon vére perzselt, ahogy nézte őket.

Gyönyörű ruha volt – ezt ő sem tagadhatta. Valami flancos tervező készítette, és minden bizonnyal egy kisebb vagyona kerülhetett. Viszont nem illett *Rune-hoz*. Az arany nem állt jól neki, a ruha szabása pedig túl rideg volt. A mély, V-alakú nyakkivágás elöl úgy egy tenyérrel Rune köldöke fölött, hátul pedig a gerince aljánál ért végét, erőteljes üzenetet közvetítve:

Nézzétek őt. Az enyém.

A herceg azt akarta, hogy a vendégei megcsodálják a belé karoló, gyönyörű boszorkányt. Soren számára Rune egy egzotikus lény volt. Egy élő-lélegző ereklye: fejébe vette, hogy hozzáadja a gyűjteményéhez.

Ha a Harrow által szerzett információ helyes volt, akkor a herceg egy héttel ezelőtt megkérte Rune kezét. A lány pedig igent mondott, azonban egy feltétellel: ha Soren a feleségének akarta őt, akkor hadsereget kellett biztosítania Cressida számára.

Gideon ezért is vállalkozott önként erre a feladatra.

Ha hadsereghez jutna, Cressida háborút indítana az Új Köztársaság ellen. Ha győzne, visszahozná a Boszorkányuralmat és még többen halnának meg.

Gideon nem engedhette, hogy ez megtörténjen. Mindaddig, amíg Rune a Cressida és Soren közti, szentségtelen szövetség kulcsa, Gideon nem engedhette, hogy a lány életben maradjon.

Parancsot kapott, hogy végezzen vele, és ennek eleget is fog tenni. Méghozzá itt. Most.

Egész este várt a lehetőségre. Ott állt a bálterem fala mellett, a lopott egyenruhájában izzadva, és nézte, ahogy Rune flörtölt a jegyesével. Nézte, ahogy Soren viszonzta ezt: azt, ahogy mohó kezekkel érintette a lányt, ahogy felémésztette őt gőgös tekintetével.

Mindez majd megőrijtette Gideont.

Még alig helyezték Alexet örök nyugalomra, és Rune máris egy másik férfi menyasszonya volt. Ráadásul egy hercegé!

Mindvégig erre vágyott volna – egy hercegre?

Bolond volt, hogy azt hitte, valaha is esélye lehet a lánynál.

Gideon ujjai a csípőjénél pihenő pisztolyra simultak. Készen állt. Sőt. Mindössze csak a megfelelő pillanatra volt szüksége...

– Hiányzik az otthona?

Gideon végighordozta tekintetét a Rune és Soren körül álló vendégeken, míg rá nem lelt a beszélőre: egy búzaszőke hajú, fiatal nőre, akinek fonatai mintegy koronaként díszítették a fejét.

Rune felkacagott.

– Hiányozhat az embernek egy olyan hely, ahol mindenki a halálát kívánja?

Gideon végig feszülten nézte, ahogy Rune vörös ajkának feszítette poharát, majd szájába döntötte a pezsgő utolsó kortyját.

Ez már a harmadik volt aznap este.

Nem mintha Gideon számolta volna.

– Milyen volt a forradalom előtt?

– Mi, boszorkányok, éppen úgy éltünk, mint önök is – mondta Rune, ahogy körbemutatott a hatalmas, ragyogó

csillárokkal és a festett plafont megtartó márványoszlopokkal teli teremben, amiben álltak. – Az életünk csupa zene, szépség, művészet volt...

Igen, gondolta Gideon. A ti fényűzések ára pedig a mi szenvedésünk volt.

A hegedűk zümmögése és bűgása kezdett egyre hangosabbá válni. Gideon a terem túlsó végébe pillantott, ahol a vendégek lassan nekiálltak elfoglalni helyüket a zenészekkel szemben felállított székekben.

– Ezt az életet aztán elragadták tőlünk azon az éjjelen, amikor Gideon Sharpe egy csapat forradalmárt vezetett a palotába.

Annak hallatára, ahogy Rune kimondta a nevét, Gideon figyelme hirtelen ismét a lány felé fordult.

– Két királynővel az ágyukban végzett, miközben a bajtársai az utcákon mészárolták le a társainkat. Ha Cressida nem ment meg, hagyta volna, hogy velem is végezzenek.

Gideon vére forrongott. *A történet egy jó nagy részét kihagyod, kedvesem.*

– Biztos majd beleszakad a szíved – mondta a herceg, ahogy behajlított ujjait lassan, lefelé haladva végighúzta Rune gerincének domborulatain. – Abba, hogy ilyen meszsze vagy, miközben tudod, hogy milyen borzalmak történnek most ott... Örülök neki, hogy megszabadultál onnan.

Soren a lány dereka köré kulcsolta karját, ami akár viaszgázoló gesztus is lehetett volna, azonban inkább érződött emlékeztetőnek: Rune az *ővé* volt.

Gideon kimozgatta a vállát, rákényszerítve magát, hogy lazuljon el.

– A boszorkányokat továbbra is sorra mészárolják, miközben az egyetlen bűnük az, hogy annak születtek, aminek – mondta Rune, üres poharát vizslatva Soren karjai

közt. – Egészen addig nem leszek szabad, amíg minden egyes nővérem is fel nem szabadul.

A hangszerek zümmögése abbamaradt, majd felszólalt a bejelentés: kezdődik az előadás.

A vendégek köre egyesével feloszlott, ahogy megindultak a zenészek felé.

Ujjait összefűzve Rune-éival, Soren a helyük felé húzta a lányt. Még alig tettek meg két lépést, amikor kezdetét vette az első dal, mire Rune léptei elbizonytalanodtak.

Gideon nézte, ahogy a lány hirtelen megtorpan.

– Minden rendben? – kérdezte a herceg, ahogy hátrafordult felé.

Ahogy a zene egyre hangosabban zengett, Gideon a zenészek felé pillantott. A dal olyan ismerős volt. De hogy honnan ismerte fel, arról fogalma sem volt.

– B-be kell púderoznom az orromat. – Rune-nak mintha nehezére esett volna összeszednie magát. – Máris jövök...

– Ne légy nevetséges! – mondta Soren. – Már el is kezdődött a koncert. – Lehalkította hangját. – Ez az előadás a *te* kedvedért van, Rune. Hogy így ünnepeljük meg az eljegyzésünket. Itt kell lenned.

Olyan erővel szorította a lány kezét, hogy belefehéredtek az ujjai.

Gideon összehúzta a szemét. A teste úgy megmerevedett, mint egy pattanásig feszült rugó, miközben nézte, ahogy Soren egyre csak rángatja Rune-t a zene felé. Pont a felé, ami elől a lány menekülni próbált.

– Muszáj... – Rune megpróbálta kirántani a kezét a herceg szorításából. Amikor Soren erre mintha csak még erősebben fogta volna, továbbra sem akarva eresztani őt, Gideon ellépett a fal melletti őrhelyétől. A tőle tízlépésnyire álló örök felé pillantottak, emlékeztetve Gideont,

hogy ellenségek veszik körbe. Nem vonhatta magára a figyelmet.

Meg aztán: Rune-nak nem volt rá szüksége, hogy megmentsék. Ezt egyértelműen tisztázta, amikor odaállt egyenest Soren elé, a herceg útját állva a székek felé.

– Ígérem, hogy nem fogok sokról lemaradni. – Lábujj-hegyre emelkedve a herceg nyaka köré fonta fakó karjait és lassan, elidőzve ott, finoman a férfi arcához érintette az ajkát. Amikor Soren szabad keze megpihent a csípőjén, megcsodálva annak domborulatát, Rune hozzátette: – Majd később, ha már vége az előadásnak, a vendégek pedig hazamentek, lesz számodra valami különleges meglepetésem.

Gideon szíve összeszorult ezekre a szavakra. Ahogy nézte, amint Soren a kezét felemelve végighúzza ujjait Rune állkapcsának mentén, az egész teste mintha kővé vált volna.

– Valami különleges meglepetés? – mormolta a herceg, ahogy száját, lehajolva, Rune-éra tapasztotta.

Rune, kezével Soren barna hajába túrva, viszonzta a csókot, ízelítőt adva a hercegnek abból, hogy mire is számíthatott. Soren közelebb húzta őt magához, mire Gideon tudta, hogy nem ez az első alkalom. Más csókokra is sor került. Valószínűleg a csókoknál többre is.

A felismerés életre hívott benne valamit. Valami remegőt és sajgót. Az a bordái köré csomózódott, és azzal fenyegetett, hogy a tenger mélyére rántja őt.

Elég.

A pisztolya után nyúlt.

Azonban még mielőtt véget vethetett volna ennek, Rune kicsusszant Soren karjai közül.

– Azt hiszem, tetszeni fog a meglepetésem. – Az arca rózsás volt, ahogy megindult hátrafelé. – Nézzük, ki tudod-e találni, hogy mi is az, amíg odavagyok!

Rune kacsintott egyet. A hercege tekintetét elsötétítette a vágy.

Gideont a rosszullet kerülgette.

Rune sarkon fordult, és határozott léptekkel elsétált, maga mögött hagyva az őt bámuló Sorent és Gideont, közben ruhája teljesen közszemlére tette őt.

A lány elsietett a székek felé tartó vendégek és a falnál álló örök mellett. Az ajtóhoz érve majdnem egyenesen nekiment egy éppen a terembe belépő szolgálónak, éppen csak egy fél pillanattal azelőtt állva meg, hogy összeütköztek volna. A fiatal nő egyik kezében egy remegő poharakkal teli tálcat tartott, míg a másikban egy üveg vizskit szorongatott.

Gideon csak nézte, ahogy Rune vált egy pár szót a szolgálóval, elveszi tőle az üveget, majd kilép a folyosóra.

Ez lesz az.

A pillanat, amire Gideon várt.

KETTŐ

RUNE

NE SÍRJ NE SÍRJ ne sírj!

Rune szemét könnyek marták, ahogy végigsietett a folyosón, el a sötétzöld egyenruhát viselő, rezzenéstelen örök mellett. Örült neki, hogy a katonák sapkájának pereme takarta az arcukat, megakadályozva, hogy lássa rajtuk, mit is gondolnak róla.

Nem engedhette, hogy a könnyei előbuggyanjanak. Itt nem. Így nem, hogy mind őt figyelte.

Azonban nem számít, hogy milyen gyorsan futott, a bálteremben szóló dalt nem hagyhatta le. Minden egyes hangja olyan volt, mint egy szívébe maró nyílvevessző.

Alex dala.

A vágyakozással teli dallam visszarepítette Rune-t Wintersea-be – ismét ott állt a könyvtárának küszöbén és nézte a billentyűk fölött görnyedező legjobb barátját, ahogy az ujjai táncával bűbájt bocsátott a szobára.

Alexander Sharpe.

A dal – az, amelyik elüldözte most Rune-t – volt az utolsó, amit Alex valaha is írt.

Rune megérintette a fiú gyűrűjét, amit még mindig az ujján viselt, miközben lelkét elöntötte a gyász hulláma. Ri-

adtan keresett valamit, amivel megvédhetné magát e borzalmas hullámtól, e borzalmas *hiánytól*, de semmire sem lelt.

Ezért kellett eljönnie abból a bálteremből. Még azelőtt, hogy zokogásban tört volna ki a herceggel való, közelgő frigyét ünneplő parti közepén.

Mostanra már összeházasodtunk volna.

Előbb választotta volna Alexet, mint Sorent. Alex a legjobb barátja volt. A nagyanyján kívül a fiú volt az egyetlen személy az egész világon, aki valaha is őszintén szerette őt. Lehet, hogy *szerelmes* nem volt belé, de idővel talán az lehetett volna.

Azonban nem Alex volt az egyetlen, ami hiányzott neki.

Ha őszinte akart lenni magával, az otthonát is hiányolta.

Otthon.

A szó megperzselte.

A bálteremben Soren barátja megkérdezte, hogy hiányzik-e neki az Új Köztársaság, mire Rune egyetlen kaccijjal elintézte a kérdést.

De az igazság?

Az igazság az, hogy Rune-nak rettenetesen hiányzott a nagy harmattól csillogó kertjének látványa. Hiányzott neki, hogy végigvágtázzon Wintersea legvadabb részein Lady hátán. Hiányzott neki a tenger és az erdő és a mezők illata. És még a szelek és a viharok is hiányoztak neki.

Kedvelte Umbriát és annak fővárosát, Caelist. Kedvelte a helyi építészetet és művészetet, a kultúrát és a divatot és az ételeket, a boszorkányellenes hangulat hiányát. Szerette Umbriát meglátogatni vagy itt vakációzni. De nem ide tartozott.

Amikor beleegyezett, hogy hozzámegy Alexhez és elhagyja az Új Köztársaságot, Rune még nem tudta, hogy így fog érezni. Nem tudta, hogy a szigettel együtt a szívét is maga mögött hagyja majd.

Hiányozhat az embernek egyáltalán egy olyan hely, ahol mindenki a halálát kívánja?

Rune megszorította a viszkisüveg nyakát. *Úgy tűnik, igen.*

Ha nem egy tucatnyi ór figyeli menekülését, Rune képes lett volna egyenest az üvegből nyakalni a viszkit. A három pohár pezsgő kicsit elzsibbasztotta, átmelegítette és elhomályosította látóterének széleit. Mostanában így sikerült átvészelnie az esték legnagyobb részét: az ital ködében.

Azonban ha túl akarta vészelnie *ezt* az estét, akkor többre lesz szüksége három pohár pezsgőnél. Egy egész kádra való italra lesz szüksége.

Ahogy Alex dala egyre hangosabban szólt, ahogy annak melankolikus hangjai egészen Rune csontjaiba mélyedtek, a lány felkapta ruhájának szegélyét és futásnak eredt, egyszer hátrapillantva a válla felett, hogy megbizonyosodjon róla, Soren nem követi őt.

Soren. A vőlegénye.

Rune-t kirázta a hideg – a bőre még mindig zsibbadt volt azokon a helyeken, ahol a herceg megérintette őt.

Majd később, ha már vége az előadásnak, a vendégek pedig hazamentek, lesz számodra valami különleges meglepetésem.

A bőrét hideg veríték lepte el.

Miért mondtam ezt?

Rune semmivel sem készült. Egyszerűen csak ki kellett onnan jutnia.

Annak gondolatára, hogy később, *egyedül* a herceg elé járuljon, görcsbe rándult a gyomra. Inkább sétálna bele a tengerbe, kövekkel teli zsebekkel.

Érd el, hogy akarjon téged!

Cressida ezt az utasítást adta Rune-nak, amikor Umbriába érkeztek: érje el, hogy kívánatos legyen Soren Nord, egy umbriai herceg számára.

Végül is, Rune ehhez értett igazán.

Ahhoz, hogy behálózza a férfiakat.

Soren egy egész flottára való hadihajóval bírt. A haditengerészet egykori admirálisaként sokfelé járt, és előszeretettel gyűjtötte a gyönyörű, egzotikus dolgokat. Azonban ami a legjobb: szimpatizált a boszorkányokkal és az a hír járta, hogy éppen feleséget keres.

Úgyhogy egyik este az operában, az előadás után, miközben Cressida a partvonalról figyelte az eseményeket, Rune megvárta, hogy a herceg kilépjen a páholyából, aztán úgy helyezkedett, hogy pont az útjában legyen. Soren egyenesen nekisétált, borral terítve be Rune rettentő drága ruhájának mellrészét.

A herceg borzalmasan restellte az ügyetlenségét. Rune pedig nagyvonalú és megbocsátó volt. Hogy jóvá tegye a dolgot, Soren meghívta őt a balettba másnap estére. Aztán meg a színházba az azután következő estére. Hirtelen aztán már minden egyes napjukat együtt töltötték. Sétálni és kocsikázni jártak. Kettesben vacsoráztak.

A herceg belehabarodott, Rune pedig, tökéletesen játszva a rá osztott szerepet, addig legyezgette ennek a lángját, mígnem sor került arra, amire Cressida vágyott: a lánykérésre.

Azonban Soren meglepetésére Rune visszautasította őt.

Nem mehetek hozzád, mondta neki a lány, felmondva az előre megkapott sorait. *Addig nem, amíg minden boszorkány biztonságban nem lesz.*

Pontosabban: Rune nem volt *hajlandó* hozzámenni – egészen addig nem, amíg Soren nem adott sereget Cressidának, amivel a királynő háborúba foghatott az Új Köztársaság ellen.

Rune-nak semmi kedve nem volt feleségül menni Sorenhez, mint ahogy a boszorkánykirálynő utasításainak követéséhez sem fülött a foga. Már csak a gondolata is, hogy Cressidának dolgozzon, olyan heves önutálattal töltötte el Rune-t, hogy abba a lány beleszédült.

Azonban Cressida megmentette az ő és Seraphine életét is. Cressida, ellentétben Gideonnal és mindenki mással az Új Köztársaságban, nem kívánta a halálát. Ami pedig a legfontosabb: Cressida meg akarta menteni azokat a boszorkányokat, akiket hátrahagytak. Azokat a lányokat, akiket éppen most, ebben a szent pillanatban is vadásztak és gyilkoltak.

A halott boszorkányok nevei hétről-hétre Rune fülébe jutottak. A Vérőrség elfogta Aurelia Kantort, egy nagy hatalmú szibillát – egy olyan boszorkányt, aki képes volt látni a múltat, a jelent és a jövőt –, és most őt felhasználva kutatták fel a rejtőzködő boszorkányokat. Ez lehetővé tette számukra, hogy könyörtelen precizitással vadásszák le és végezzék ki a boszorkányokat. Néha akár hármat vagy négyet is hetente.

Csak az Ősök a tudói, mit is műveltek Aureliával, hogy kiszedjék belőle az információkat.

Egykoron a Bábormoly kiszabadította volna a szibillát. A Moly azonban most itt volt a Larkmont-palotában, a Barrow-szoros túloldalán, félrészegen a pezsgőtől.

Nézz magadra! – gondolta Rune. *Hercegekkel mulatozol, miközben lemészárolják a nővéreidet.*

Cserben hagyta azokat a lányokat. És ha valaki nem állítja meg Gideon Sharpe-ot, akkor egyetlen boszorkány sem marad majd az Új Köztársaságban.

Ha Rune még mindig a szigeten tartózkodna, akkor már kiszabadította volna Aureliát a rabságból és átcsémpezte volna őt a kontinensre, ezzel megóvva a boszorkányokat. Azonban a szigetre csakis a tengeren át lehetett bejutni, és minden egyes kikötő tele volt boszorkányvadászokkal és az ő boszorkányvadász kopóikkal – olyan kutyákkal, amiket a mágia kiszimatolására képeztek ki. Még a sziget és a kontinens közt járó hajók fedélzetén is járőröztek.

Mindössze csak egyetlen hajó – az *Arcadia* – nem volt hajlandó felengedni a Vérőrséget és azok bestiáit. Ez azonban mindössze csak annyit jelentett, hogy a boszorkányvadászok rejtve utaztak. És amint a hajó az Új Köztársaság vizeire ért, megszállták a kopók, amik még azelőtt minden egyes boszorkányt kiszagoltak, hogy azok betehették volna lábukat a szigetre.

Még ha Rune-nak valahogy sikerült is volna kijuttatnia a szibillát, a Vérőrség akkor sem hagyna fel sohasem az-zal, hogy a fajtájára vadásszon. Az Új Köztársaság kémjei a kontinensen kutattak Cressida Roseblood és az ő egyre növekvő udvartartása után, márpedig hogy ha valóban volt egy szibillájuk, akkor csak idő kérdése volt, hogy rájöjjenek, hol is rejtőznek.

Sosem fognak felhagyni a vadászatunkkal.

Az egyetlen módja annak, hogy biztonságban tartsák a boszorkányokat, az volt, ha elpusztítják a Vérőrséget és felőrlik az Új Köztársaságot.

Ennek az egyetlen módja pedig az volt, ha visszahelyezik Cressidát a trónra.

Rune éppen annyira vágyott arra, hogy Cressida trónra kerüljön, mint egy lyukra a mellkasában. Az a lány borzalmas volt. Egy hidegvérű gyilkos. Azonban a másik lehetőséghez hasonlítva – egy olyan társadalomhoz, ami a bokájuknál fogva fel akarta kötni a Rune-hoz hasonló lányokat, hogy aztán felmetsszék a torkukat és nézzék, ahogy elvéreznek –, Cressida Roseblood volt a kisebbik rossz.

Mivel egy boszorkánykirálynő uralma alatt a boszorkányok legalább *biztonságban lennének*.

Soren támogatásával Cressidának gondja lenne rá, hogy soha többé egyetlen boszorkányt se vadásszanak le.

Cressida éppen a fővárosban volt, újabb lehetséges szövetségesek után kutatva, de most már bármelyik nap visszaérhetett. És abban a pillanatban, hogy ez megtörténik, ő és Soren aláírja majd a herceg ügyvédei által elkészített szerződést, megpecsételve a szövetségüket.

Amit követően Rune kénytelen lesz majd hozzámenni Sorenhez.

Felrémlt előtte a mosdó. Rune az ajtóra szegezte tekintetét. Amint biztonságban beér oda, engedélyt ad majd magának, hogy darabjaira hulljon. Csak egy percre. És amint az az egy perc lejárt...

Rune az ajtót belökve belépett a helyiségbe, majd engedte, hogy az becsukódjon mögötte.

A sötét szobát falikarokban és a mosdókagyló szélén sorakozó tartókban álló gyertyák világították meg. A kagylóhoz lépve Rune kihúzta a vizki dugóját és nagyot kortyolt egyenest az üvegből. Az ital végigperzselte a nyelvét és a torkát.

Azt hittem, már mindezt magam mögött hagytam.

Rune azt hitte, könnyű lesz majd. Végül is, hozzá volt szokva ahhoz, hogy szerepet játsszon. A „szerelmes menyasszony” alakításának gyerekjátéknak kellett volna lennie.

Azonban Alex halála óta a förtölés és az ármánykodás és a megtevesztés megviselte őt. Ezért is tört majdnem össze Soren barátainak szeme láttára, és ezért is szorongatott most egy üveg viszkit a kezében.

Miután elmenekült az Új Köztársaságból, Rune balga módon azt hitte, hogy végre majd önmaga lehet. Hogy többé nem kell majd a butácska, felszínes társasági hölgyet adnia, hanem a nyílt színen élő boszorkány lehet. Az *igazi* Rune Winters.

De az meg mégis kicsoda? – gondolta Rune. *Ki is az igazi Rune Winters?*

Elméjének mélyére száműzte ezt a kérdést.

Nem számít. Cressidának hadseregre volt szüksége, Sorennek meg volt egy. Az pedig Rune feladata volt, hogy megszerezze ezt a sereget. Csakis az számított, hogy kinek *kell*t lennie: annak a lánynak, aki véget vet a Vérórség uralmának, és végre biztosítja minden egyes boszorkány biztonságát.

Képes vagy erre. Emlékezz, mi forog kockán!

A kagylónál állva kortyolt még egy nagyot a viszkiből – kirázta a hideg az ízétől –, majd a tükörbe pillantott. Az arcán könnyek csorogtak végig. Kivörösödött szeme visszameredt rá, orrát és arcát rózsaszín foltok csúfították.

A tekintete lejjebb vándorolt. Az aranyszínű ruha, amit Soren adott neki, egy cseppet sem felelt meg az ízlésének. Az aranyat csak díszítésekhez szabadott használni – amúgy túlságosan felkeltette az ember figyelmét. Ami pedig a szabást illeti, nos... az nem sokat hagyott a képzeletre. Gyakorlatilag Rune egész testét közszemlére tette.

Rune gyűlölte.

Egy másik ruha jutott róla eszébe. Egy olyan ruha, ami úgy illett hozzá, mint soha semmi más. Mert az, akitől kapta, tudta, hogy mire van szüksége nemcsak a testének, hanem a lelkének is.

Rune még azelőtt lerázta magáról ezt a gondolatot, hogy az belé mélyeszthette volna a karmát.

Nem fog Gideon Sharpe-ra gondolni. Végzett azzal, hogy őrá gondoljon!

Csakhogy, úgy tűnik, ez mégsem így volt.

Mint Alex, Gideon is ajánlatot tett Rune-nak. Nem pont házasságra, hanem inkább élettársi viszonyra. Egy közös jövőre.

Rune ujjai megfeszültek.

Gideon sosem szeretett téged igazán. Azt a lányt szerette, akinek hitt téged. Úgyhogy nem számít, hogy megkért.

Gideon sohasem lenne képes szeretni egy boszorkányt.

Rune nem volt biztos benne, hogy mi is a felkavaróbb: az, hogy Alex szerette őt, vagy az, hogy Gideon meg nem.

Rune annyira biztos volt benne, hogy a Vérőrség századosa levadássa majd őt – mint ahogy arra a fiú esküt is tett. Azonban már eltelt két hónap, Gideon viszont még mindig nem jött el.

Talán úgy döntött, nem érek annyit, hogy bosszút álljon.

Talán továbblépett.

Rune ökölbe szorította a kezét.

Kit érdekel, hogy mi volt az oka? Gideon elment. Elhúzott az életéből.

Rune szemét könnyek csípték, erősebben, mint a viszki. Ivott még egy kortyot, abban reménykedve, hogy az ital majd eléggé elzsibbasztja ahhoz, hogy vissza tudjon menni a bálterembe. Mostanra már biztosan Alex dalának végére értek.

Azonban a lába nem volt hajlandó megmozdulni és visszavinni őt.

Rune lepillantott az ujján lévő gyűrűre, majd leeresztette az üveget.

Meghalt. Már sobasem jön vissza. Volt két hónapod gyászolni. Most ideje továbblépni.

Alex megértene, hogy miért kell ezt tennie. Hogy miért kell hozzámennie Sorenhez. Nem tetszene neki, de megértene. Megbocsátana Rune-nak.

Alex gondolata – a kedves, jó, biztonságos Alexé – volt az, ami végül megtörte Rune-t.

Ahelyett, hogy összeszedte volna magát, ennek az ellenkezője történt. Valami mintha karommal akart volna utat törni magának, ki a lány mellkasából. Rune megragadta a kagyló kerámiaperemét, kétségbeesetten igyekezve visszatartani azt.

De képtelen volt rá.

A gyász előtört belőle.

A kagylót szorongatva Rune néma, az egész testét rázó zokogásba fogott, miközben a szomorúság láncok módjára fonta őt körbe, lehúzza a súlyával. Az érzés annyira letaglózta Rune-t, hogy majdnem meg sem hallotta, ahogy az ajtó kinyílt a háta mögött.

Remek. Soren utánam küldte az egyik őrét.

Hát még öt percet sem kaphatott egyedül?

Az egész további életében ez várt rá?

Rune tenyerével kitörölte szeméből a könnyeket, és közben azért a mosolyáért nyúlt, amit fegyverként használt. Azért, ami elrejtette a benne tátongó ürességet. Már éppen azon volt, hogy felhasználja ezt a mosolyt a mit sem sejtő őr ellen, ám ekkor vetett még egy pillantást a tükörbe, mire megtorpant. Rune bárhol felismerte volna ezt a kegyetlen száját.

Gideon hátratólta sapkáját és egyenesen Rune-ra szegezte pisztolyát.

Ahogy találkozott a tekintetük, Rune szíve olyan hevesen dobogott, mintha egy hurrikán tombolt volna a mellkasában.

Már azt hittem, hogy elfelejtettél.

HÁROM

GIDEON

AHOGY GYILKOLÁSRA KÉSZEN felemelte pisztolyát, Gideon – az este folyamán először – hibát vétett.

Rune-ra nézett, mielőtt meghúzta volna a ravaszt.

Az a hideg, szürke szempár egyenesen rá meredt. Ugyanaz a szempár, ami éjszakáról éjszakára kísértette őt. Annak a lánynak a szeme, akit el akart felejteni.

Miért sír?

Gideon megszorította a kezében tartott fegyvert.

Nem számít. Nem érdekel.

De képtelen volt tudomást sem venni az arcán lecsorgó könnyekről. Képtelen volt *nem* észrevenni a viszkisüveget – amiben immár jelentősen kevesebb ital volt, mint akkor, amikor Rune a bálteremből menekülve megragadta azt.

A lány látványa azzal fenyegetett, hogy darabokra tör valamit Gideonban. Veszélyes érzés volt ez, ami kibillentette az egyensúlyából. Gideon kénytelen volt megacélozni magát ellene.

– Van, ami sosem változik, nem igaz?

Rune nyugodtan szólt a tükörhöz, tekintetét Gideonra szegezve. A fiú ellenállt a kísértésnek, hogy végignézzon az aranyszín ruha vonalain.

Lődd már le, a francba is!

– Követni egy lányt a mosdóba, hogy aztán meggyilkolhasd őt, megszokott dolog számodra. Nem igaz, Gideon Sharpe?

– Milyen furcsa, hogy ma este képtelen vagy megállni, hogy kimondd a nevemet.

Rune tekintete ólomszínre keményedett.

– Mit mondana az öcséd, ha most látna?

E szavak olyanok voltak, mint egy arcon csapás. Gideon lerázta magáról az általuk okozott fájdalmat, majd erővel emlékeztette magát arra, hogy ez a boszorkány a megtévesztés mestere. Vele is elérte, hogy egy ártatlan lánynak gondolja őt. Egy olyan lánynak, aki szereti őt. Mindeközben pedig titkon boszorkányokat mentett, sereget tobozva Cressidának. Arról nem is beszélve, hogy Alex jegyese volt.

Alex.

– Az öcsém miattad halott.

Rune szembefordult vele, mire Gideon képtelen volt megálljt parancsolni magának. Most, hogy ilyen közel állt hozzá, a tekintete végigsiklott a lány ruhájának ádáz V-kivágásán. Túlságosan is betelt a látványával.

Gideon visszanyelt egy éles lélegzetet.

– Ez a ruha nevetségesen fest rajtad.

Hazug.

Rune felvillanó szemmel bekapta a csalit.

– Azt hiszem, Soren nem értene egyet veled. Alig tudja levenni rólam a kezét.

Gideont valami mérgező érzés járta át.

Rune somolyogva előrszegezte az állát.

Gideon emlékezett rá, hogyan fűzte össze a lány ujjait a hercegéivel. Hogy milyen bőkezűen bánt csókjaival.

Hogy mindig mennyire a közelében maradt. Hogy engedte, hogy Soren a barátainak büszkélkedjen vele.

Rune ilyet vele sohasem tett.

Keserű emlékeztető volt ez arra, hogy a lány mindig is mennyivel felette állt. Gideon mégis hogy volt képes elhittetni magával, hogy Rune valaha is beérné olyasvalakivel, mint ő?

A kezdetektől fogva egy kész balek volt.

– Igencsak megemelted a lécet – mondta. – Így, hogy most egy hercegre pályázol.

Rune arca megfeszült, mintha egy maszk borult volna rá, azonban nem az, amelyikhez Gideon hozzá volt szokva. A könnyelmű társasági hölgynek, akinek egykoron tettette magát, nyoma sem maradt. Ez a maszk olyan kifürkészhetetlen volt, mint egy sziklafal.

– Pont ellenkezőleg. Manapság egyedül azt várom el az udvarlóimtól, hogy ne kívánják a haláloamat. A legtöbben azt mondanák, hogy igencsak *leeresztettem* a lécet.

– Mondj, amit csak akarsz. – Gideon hátrafesztette a vállát és igazított a célzásán. Túl kellett végre esnie ezen. – Egyedül annak örülök, hogy Alex nincs itt, hogy lássa, milyen gyorsan továbbléptél.

A szavai látványos hatással voltak Rune-ra. A lány ökölbe szorította a kezét.

– Ha Alex itt lenne, akkor *nem* léptem volna tovább!

– Legalábbis addig nem, amíg rá nem jött volna az igazságra: arra, hogy egy álnok kis...

Rune egyenest a feje felé hajította a viszkisüveget.

Gideon összehúzta magát. A mellette elszálló üveg megborzolta a haját, majd a mögötte lévő falnak csapódva darabokra tört, mire a szétfolyó alkohol megnedvesítette a nyakát. Egy aranyló folt suhant el mellette, mire Gideon

rádöbrent, majdnem túl későn, hogy Rune a kijárat felé vetette magát.

Bűbájra számított, nem egy képébe vágott üvegre.

Gideon a derekánál fogva elkapta a lányt és a falnak lökte őt. Hallotta, ahogy a lélegzet kiszökik a tüdejéből. Még mielőtt Rune összeszedhette volna magát, Gideon a feje fölé szorította a csuklóját, majd térdét a lány lába közé feszítette, csapdába ejtve őt ott.

Rune elakadó lélegzettel, haragosan meredt fel rá.

Egyik kezével továbbra is a csuklóit szorítva, Gideon a lány halántékához szorította pisztolya csövét.

Rune illata – boróka és tengeri só – megrohamozta az érzékeit. Azzal fenyegetett, hogy megfosztja az erejétől. Gideon szaporán dobogó szívvel nyelt egyet. Veszélyes volt ilyen közel lennie a lányhoz.

– Azt kívánom, bárcsak Alex sohasem lépett volna ki az elé a golyó elé! – mondta Rune. – *Neked* kellene halottnak lenned. Bárcsak te haltál volna meg!

A szavai olyanok voltak, mint egy hasába mártott, rozsdás tű.

Gideon vajon hányszor kívánta ugyanezt?

Az egészen túlságosan is jól emlékezett: arra, ahogy Cressida azt követelte, hogy Gideon tartson vele, majd arra, hogy amikor ő erre nem volt hajlandó, a királynő felemelte a pisztolyát és meghúzta a ravaszt. Arra, ahogy a neki szánt golyó Alexet találta el.

Még mindig hallotta Rune sikolyát. Még mindig látta őt lelki szemei előtt, az öccse vérében fürödve, ahogy magához szorította a haldokló Alexet.

És mégis: ha Rune nem segít Cressida Rosebloodnak, Alex még mindig élne. Cressida sütötte el a fegyvert, de Rune volt az, aki segített elrejtetni őt. Egész idő alatt összejátszott Gideon legnagyobb ellenségével. Rune még most

is éppen azon volt, hogy ismét trónra juttassa Alex gyilkosát.

Ezért vagy most itt.

Gideon cserben hagyta a Köztársaságot azzal, hogy beleszeretett a célpontjába. Gyanította, hogy Rune lehet a Bíbormoly – egy álnok boszorkány, akire két éven keresztül vadászott –, és mégis belé habarodott.

Rune azonban sohasem szerette őt. Ez az egész csak egy kidolgozott színjáték volt. Rune egész megjátszott udvarlásuk alatt végig Gideon öccsébe volt szerelmes.

Mit is mondott a lány a vége felé?

Az öcséd sokkalta jobb ember, mint te valaha is leszel.

Rune elhitette Gideonnal, hogy egy hozzá hasonló lány képes lenne szeretni egy hozzá hasonló fiút. Azonban ez mindössze csak hazugság volt. Gideon rangban alatta állt és ez mindig is így lesz.

Gideon azonban nem akart szembenézni ezzel az igazsággal.

Ő Rune-ra vágyott.

Mert gyenge vagyok.

Azzal, hogy beleszeretett, Gideon cserben hagyta a Köztársaságot, amit segített felépíteni. Cserben hagyta a barátait és a katonákat, pedig megesküdött, hogy ki fog mellettük állni. Cserben hagyta a polgárokat, pedig megígérte, hogy megóvjá őket. Rune elgyengítette őt, ez a gyengeség pedig emberek halálához vezetett. És még többekéhez is fog, ha nem tesz valamit.

Gideon ezért volt most itt. Hogy azáltal metssze ki szívéből ezt a gyengeséget, hogy megszabadul annak forrásától: *Rune-tól*. Az így keletkező lyukat pedig olvasztott acéllal tölti majd ki. Addig önti majd, amíg ismét össze nem forrasztja önmaga darabjait. Amíg még a vasnál is erősebbé és hidegebbé nem válik majd.

Fegyvere csövet még jobban Rune halántékának szorította.

A lány nem szisszent fel és nem is nézett félre. Hanem egyszerűen Gideon szemébe meredt. Mintha már várt volna erre a pillanatra. Mintha várt volna *rá*.

– Gyerünk! Húzd meg a ravaszt!

– Szándékomban is áll.

– Valóban? *Bizonyítsd be!*

Gideon már el is felejtette, hogy a lány tekintete milyen vad is, amikor dühös. Olyan volt, mint egy vihar, amibe egyenest bele akart sétálni.

– Mindketten tudjuk, hogy mit akarsz tenni velem, Gideon. Nos, tessék, itt a lehetőség.

Gideon tekintete a lány szájára siklott.

– Fogalmad sincs róla, miket is akarok művelni veled.

Ilyen közletről mindent észrevett: Rune puffedt, kivörösödött szemét, az arcát ellepő, rózsaszín foltokat, az orcáján száradó könnyeket.

A leheletét átható alkoholszagot.

Gideon tisztában volt vele, hogy Rune néhanapján ivott, de most valami másról volt szó.

Összehúzta a szemöldökét.

– Úgy bűzlesz, mint egy kocsmá.

– Igazi úriemberhez méltón szóltál. – Rune hangja rekedtes morgás volt.

– Sosem voltam úriember. – Gideon közelebb hajolt hozzá. – Ha annak néztél, az a te hibád.

Lehetetlen volt nem fájdalmasan tudatában lenni a lány testének, minden egyes porcikájának. Combja perzselő melegének Gideon térdének két oldalán. Pulzusa Gideon tenyere alatt lüktető, lázas ütemének. Rune éppen olyan apró és lágy volt, mint amire emlékezett. Hibátlan. *Bájos*.

Gideonban kétségbeesett vágy élt, hogy két kezébe fogja a lány arcát és megkérdezze tőle, mi a baj, hogy rávegye, árulja el neki, mi dülta fel ennyire.

Lerázta magáról ezt a kísértést.

Rune már csak ezt művelte vele: teljesen irracionálissá tette őt.

Hidegszívű csábító. Ne hagyd, hogy megvezessen!

Rune már a száját nyitotta – valószínűleg azért, hogy tovább sértegesse őt –, ám ekkor több őr kiabálása hallatszott, mire mindketten mozdulatlanra dermedtek. A folyosón csizmák dobogtak. Minden bizonnal meghallották a falnak csapódó üveg hangját, és most a zaj forrását keresték.

Gideon körbepillantott a mosdóban. Az egyedüli kijárat a háta mögött volt, ami pont arra a folyosóra nyílt, ahonnan az örököt hallották. Abban a pillanatban elárulná a helyzetét, hogy elsüti a fegyvert. És miután nem volt más kijárat, az örök rögvest sarokba szorítanak.

Ez gyakorlatilag a halálát jelentené. *Rosszabbat* is, mint a halál. Ha letartóztatják, Cressida karmai közé kerülne. Nem lehetett ismét a rabja. Előbb vetne véget a saját életének, minthogy erre sor kerüljön.

A Rune csuklójában lüktető pulzus felgyorsult a hüvelykujja alatt. Ha a lány felkiált, kétségkívül rá fognak bukkanni.

– Ha segítségért sikítasz – suttogetta, pisztolyát továbbra is a lány halántékának szorítva, ahogy az örök egyre közelebb értek –, golyót röpítek az agyadba.

– Akkor is megölsz, ha csendben maradok.

Igaz. De úgy tűnt, Rune még egy kicsit élni akar, mivel nem sikított.

Gideon átkozta magát, amiért habozott. Abban a pillanatban le kellett volna lőnie Rune-t, ahogy betette ide

a lábát, aztán meg távozni. Semmi merengés. Csak cselekvés.

De mindig is jobban kedvelte a nyers, vad Rune-t annál, aki a stílus és a kellem álarca mögé rejtőzött. Ha az utóbbira lelt volna rá ebben a szobában – a gyönyörű lányra, aki éppen az orrát púderezzi, miközben nincs se egy kósza hajszála, se egy gyűrődés a ruháján –, valószínűleg nem került volna sor erre a beszélgetésre. Mivel a lány már halott lenne.

Gideon azonban helyette *erre* a Rune-ra lelt rá.

Az ő Rune-jára.

Egy teljes csődtömegre.

Lelkének legösztönösebb bugyra arra vágyott, hogy hátradöntse a lány fejét és addig csókolja őt, amíg az el nem mondja neki, hogy miért sír.

Nem. Gideon összeszorította a fogát. *Ez pont az ellentéte annak, amit akarok.*

De most, hogy alakot öltött fejében a gondolat, Gideon képtelen volt semmissé tenni azt, mire az elméje még veszélyesebb ösvények felé csábította. Amikor ő és Rune legutoljára így egymásnak feszültek, a lány alatta feküdt. Az ágyában. Gideon az ajkával imádta őt. Ínycsiklandozóan mocskos dolgokat suttogott a bőrébe. Egy olyan aktus kereteiben adták át magukat egymásnak, amit lehetetlen volt semmissé tenni, és Gideon most e döntés következményeit szenvedte.

Ez a lány...

Egykoron olyan borzalmasan méltó akart lenni hozzá. És amekkora bolond volt, még mert is abban reménykedni, hogy méltó lehet rá.

Soha többé nem fogok bedölni a trükkjeinek.

– Segíts megértenem! – suttogta Gideon a távolodó lépteket füelve, mivel hirtelen úgy érezte, tudnia kell. –

Képes lennél ismét trónra juttatni Cressidát, hiába tudod, mire is képes? Rettegésre és vérontásra vágyasz?

– Hogy inkább azoknak a vére folyjon, akik levadász-nának és elmetszenék a torkomat? – Rune összevonta tö-kéletes szemöldökét. – Mégis mi másra vágyhatnék?

Gideon összehúzta a szemét.

– És amikor mindennek vége, és a drágalátos boszorká-nyaid biztonságban vannak, miközben a zsarnokod ismét ott ül sötét trónján, te egy olyan herceg felesége leszel, aki úgy kezel téged, mint valami tróféát. Ez is a vágyaid közt szerepel? Az, hogy közszemlére tegyenek, mint egy tróféát?

Rune habozni látszott, majd dacosan oldalra döntötte a fejét.

– Soren boldogabbá fog tenni, mint *egyese*k arra valaha is képesek lettek volna.

Belegondolni, hogy Gideon egykor megcsókolta azt a száját, amiből ezek a szavak szóltak...

– A többieket talán átjetheted, de engem nem. Nézz magadra, Rune! Betegre iszod magadat, hogy képes le-gyél átvészelni a vele töltött estét. – Erről Gideonnak sa-ját maga jutott eszébe, nem is olyan régen. És nem volt kedvére ez az emlékeztető. – Gyűlölsz majd Soren Nord feleségének lenni.

– Fogalmad sincs róla, hogy mit gyűlölök.

– Azért némi csak van.

Rune szeme úgy villant, mint a villámlás.

– Szemernyit sem ismersz engem!

– *Rune Winterst* talán nem is – suttozta Gideon, mi-közben a szája alig pár centire volt a lányétól. – A Bíbor-molyt azonban ismerem. Márpedig ő nem valami kalitká-ba zárt madárka.

Rune összerezzen.

– Hagyd abba!

- Szánom a férfit, aki megmetszi a szárnyait.
- Elég legyen!
- Mondj búcsút a szabadságodnak, Rune!
- Fogd be!

A lány, rándulva egyet, nekifeszült, mire majdnem sikerült kiszabadítania a csuklóját Gideon szorításából. Gideon már meg is feledkezett róla, hogy hiába fele akkora, mint ő, milyen erős is a lány. Hátrahúzta a térdét, hogy visszaszerezze az irányítást.

Ez volt a második hibája.

Rune apró térdével egyenesen ágyékon rúgta.

A fájdalom úgy robbant szét benne, mint egy bomba, az egész testét átjárva. A szobát vakító, fehér fény töltötte be. Gideon kétrét görnyedt, majd a padlóra zuhant, ahogy a világ a semmibe veszett a golyóit szorongató, elviselhetetlen nyomás közepette. Térdét a mellkasához húzta, hogy védje magát, hátha a lány megpróbálkozna egy újabb rúgással.

Rune felvette a pisztolyát.

– Ezt azért, amiért átadtál a tisztogatásra.

Gideon viszkítócsa, üvegcserepek és fájdalmak közt heverve nyögött egyet.

Az ajtó felcsapódott.

A helyiséget vér és rózsák illata töltötte meg, ahogy valaki belépett.

– Nocsak, Gideon Sharpe – szólt egy hang, ami még mindig rémálmaiban kísértette a fiút –, micsoda kellemes meglepetés!

A lány árnyéka Gideonra vetült, mire a fiú vére jéggé vált az ereiben. Gideon nem nézett fel. Tudta, kit látna ott: egy nyír-fehér hajú és olyan jeges tekintetű boszorkányt, mint a befagyott tenger.

Cressida Roseblood.

Gideon lehunyta a szemét.

Bassza meg!

Mindig is azt mondogatta magának, hogy a halál is jobb annál, mint hogy Cressida markába kerüljön. Hogy ha ismét a lány foglyává lesz, meg fogja találni a módját, hogy mindennek véget vessen.

A pisztolya felé pillantott, amit továbbra is Rune szorongatott.

Amit esélye sem volt elérni.

NÉGY

GIDEON

AZ ŐRÖK MEGRAGADTÁK Gideon karját, talpra rántották, majd csuklóját a háta mögé feszítve megbéklyózták.

Cressida odalépett hozzá. A haja nedves volt, mintha éppen egy viharon vágatott volna keresztül, hogy ideérjen. A tekintete pedig olyan volt, mint egy Gideon mellkasába mélyesztett tör. A fiú fájdalma elmúlt, helyét zsibbasztó félelem vette át.

Ez maga volt a valóra vált legrosszabb rémálma.

Cressida tekintete róla Rune-ra siklott, aki továbbra is Gideonra szegezte annak fegyverét. A fiatal boszorkánycirálynő tekintetében kérdés villant, de hangot nem adott neki. Mindössze csak az örök felé nyújtotta kezét, követelve, hogy azok adják át neki Gideon láncainak kulcsát.

– Ava, szükségem van rád – fordult Cress a fiatal nőhöz, aki vele együtt érkezett. – Mindenki más: kifelé!

Gideon felismerte az előrelépő lányt: Ava Saers. Boszorkány, és a Roseblood-nővérek egykori sebhelyművésze. A Nővérkirálynők uralma alatt a gazdag boszorkányok sebhelyművészeket alkalmaztak – olyan tehetségeket, akik mesterien értettek ahhoz, hogy úgy metsszenek bűbájhe-

geket, hogy azok gyönyörű mintákat alkossanak a boszorkány bőrén. A Roseblood-nővérek szerették egymásnak metszeni a hegeiket, de néha igénybe vették Ava szolgálatait. Gideon emlékezett rá, hogy Ava milyen, szinte már gyengéd könnyedséggel metszette fel a bőrüket.

Ő volt az egyik első boszorkány, akit a Bábormoly kilopott Gideon börtöncelláiból.

Ava gesztenyebarna haja divatos kontyba volt fogva feje egyik oldalán, zafírszínű ruhája pedig csak úgy csillogott a gyertyafényben, ahogy megindult királynője felé. Minden bizonnyal vendég lehetett a ma esti koncerten.

Vajon még hány másik boszorkánynak biztosít Soren menedéket?

Felnyitva flitterekkel kivarrt kézitáskáját, Ava előhúzott onnan egy apró kést.

Cressida kikapcsolta köpenyét és engedte, hogy az a padlóra hulljon, tökéletes rálátást biztosítva Gideonnak mindkét karjára. Bőrének minden egyes centiméterét ezüstös hegek borították, amik mindegyike fájdalmasan ismerős volt Gideon számára. Olyan volt, mint egy csuklójától induló virágoskert, ami egyre feljebb kapaszkodott a karján, a válla felé növe.

Ava Cressida bőrének feszítette a kést és metszeni kezdett, szirmokat adva a botanikai minta közt megbúvó egyik liliomhoz.

A levegőt megtöltötte Cressida varázserejének szaga: a rózsák a vér rezes aromájával keveredő, émelyítően édes illata.

Amikor Ava végzett, Cress az előbuggyanó vérbe mártotta ujjait. Gideon elsápadt, ahogy a boszorkánykirálynő leguggolt és rikító, vörös búbájjeleket kent a padlóra a fiú lába előtt. A varázserő besűrűsödött a levegőben, mire

Gideont a rosszullét kezdte kerülgetni, ahogy Cressida bűbája gyökeret eresztett.

Vastag, láthatatlan borostyánidák másztak fel a lábán, a padlóhoz béklyózva őt. A mágia azonban nem állt itt meg: felkúszott a karján, a mellkasán és a vállán, teljesen megbénítva őt.

Gideon küzdött a bűbáj ellen. Izmai megfeszültek, fogát összeszorította. Mintha egyedül az akaratereje képes lett volna megtörni Cress mágiájának láncait. Azonban minél inkább vergődött, az indák annál szorosabban fogták őt.

Cressida bűbája kérlelhetetlenül szorította.

Megérdemled.

Ha nem habozott volna Rune könnyeinek láttán, ha egyszerűen meghúzta volna a ravaszt, most éppen Caelis felé vágta, a küldetését beteljesítve.

Cressida felállt és megindult Gideon felé, azonban megtorpant.

– Rune? – Hátrapillantott a válla fölött. – Hallottad, amit mondtam?

A boszorkánykirálynő mellett ellesve Gideon látta, hogy Rune még mindig ott áll a szobában, pár lépéssel mögöttük. Mintha odafagyott volna – a kezében tartott pisztolyt Gideonra szegezte, szürke szeméből semmit sem lehetett kiolvasni.

Találkozott a tekintetük. A levegőben láthatatlan feszültség cikázott.

Vess véget ennek! Ments meg a szenvedéstől!

Rune tudta, hogy Cress mit tett vele a múltban. Tudta, hogy Cress mit fog most tenni vele.

– Rune. – Gideon egyenest a lányra szegezte tekintetét, könyörögve. – *Lőj!*

Rune tekintete maga volt a tomboló vihar. Ha meghúzza a ravaszt, azt nem száanalomból teszi majd, hanem valami sokkal erősebb érzelem által vezérelve.

Cressida kettejük közé lépett.

– Add oda Avának a pisztolyt!

Mintha elmetszettek volna egy szálát, a parancsa kiántotta Rune-t annak a gondolatnak a béklyójából, ami csapdába ejtette őt.

– *A pisztolyt, Rune.*

Rune lepillantott a kezében tartott fegyverre. Aztán, mint egy jó kis katona, átadta azt Avának.

Nem nézett még egyszer Gideon felé. Egyszerűen csak megfordult és elsétált, az üvegcserepek ropogtak a cipője alatt. Az ajtó becsukódott mögötte, egyedül hagyva Gideont Cressidával és annak sebhelyművészeivel.

Mintha Rune-t nem is érdekelte volna, hogy mi lesz vele.

Ava a mosdókagylóhoz sétált és letette Gideon fegyverét a kerámia szélére, majd a tükörrre meredve nekiállt a sminkjét igazgatni.

– Nézz csak ránk! Végre újra együtt.

Gideon elszakította tekintetét az ajtóról, amin keresztül Rune éppen az imént távozott, és figyelmét ismét a helyiségben lévő ellenségnek szentelte. Cressida Roseblood gyönyörű volt – a maga jéghideg, rémisztő módján. Olyan volt ránézni, mint beleveszni a hóviharba, tudatában annak, hogy az meg fog ölni.

Cressida karján vér csorgott lefelé, bemocskolta az ujjait. Kevesebb, mint fél méternyire megállt Gideontól és előhúzta bűbájkését. A lapos, félhold alakú élet a fiú álla alá csúsztatta, rákényszerítve Gideont, hogy a szemébe nézen.

– Egyedül jöttél Larkmontba? – kérdezte, miközben végighúzta a penge élet Gideon torka mentén.

A fiú szája kiszáradt.

– Igen.

Cressida, a kést végigvezetve a válla mentén, megkerülte őt, a háta mögött megállva. Gideon érezte, ahogy a boszorkánykirálynő a béklyóiba csúsztatja, majd elfordítja azok kulcsát. A láncok zörögve a padlóra hullottak.

Gideon megpróbált a késért, *Cressért* nyúlni, de a bilincstől megszabadított kezét továbbra is kötötte a bűbáj.

Cressida tovább körözött körülötte, végighúzva pengéjét Gideon testén, mígnem ismét szembe nem került vele. A kést a fiú lopott kabátjának galléréjába akasztotta, majd lefelé rántotta azt, lemetszve a legfelső gombot. Gideon hallotta, ahogy az alsóingjének anyaga elszakad alatta.

A szíve vadul zakatolt.

– És miért jöttél ide?

– Hogy meggyilkoljam Rune Winterst.

Cressida még lentebb húzta a pengét, lepattintva a kabát következő gombját és tovább szakítva Gideon alsóingjét.

– Miért?

Gideon nyelt egyet.

– Hogy megakadályozzam, hogy bebetonozza a közted és Soren Nord közti szövetséget.

– És örült neki, hogy láthat?

Gideon egy pillanatra habozott, nem értve a kérdést.

Cressida egyetlen, gyors mozdulattal lerántotta a kést, felvágva a kabátot és az alatta lévő alsóinget. Az anyag szétnyílt, felfedve Gideon mellkasát.

Cressida szájának sarka felfelé ívelt, ahogy a tekintete megindult lefelé a fiú torkától kezdve. Gideon ismerte ezt a tekintetet. Hideg veríték tört ki rajta tőle.

– Mindent elloptál tőlem, Gideon.

- Biztos vagyok benne, hogy ez pont fordítva történt.
- Meg akarok bocsátani neked. Komolyan.

Megbocsátani *neki*?

– Miután meggyilkoltad a nővéreimet, azt akartam, hogy szenvedj. Sok időm volt elgondolkodni azon, hogy mit is tennék veled, ha ismét a kezeim közé kerülnél. És rádöbbszem, hogy... nos, hogy az *adósod* vagyok.

Gideon meredten nézte őt.

Megőrült volna?

Cressida megragadta az állkapcsát, arra kényszerítve Gideont, hogy az arcába nézzen. A lány jégkék tekintete a csontvelejét is megfagyasztotta.

– Segítettél rádöbbszemni, hogy mennyire magától értetődőnek is vettem, hogy ott vannak nekem a nővéreim. Hogy mekkora *szükségem* van rájuk. Elowyn, Analise és én annyival erősebbek vagyunk együtt. Ezért is... – ajkát mosolyra húzva megvillantotta fogait – ...fogom visszahozni őket.

Biztos, hogy megőrült.

– A nővéreid nem többek egy halom csontnál a földben. – Gideon nem tudta ezt biztosan. Analise és Elowyn holttestének nyoma veszett az Új Hajnal káoszában. Mindenki azt feltételezte, hogy a hullákat vagy ellopták és megbecstelenítették, vagy a forradalomban legyilkolt boszorkányoknak ásott tömegsírokba hajították.

– Ó, Gideon! – Cressida felkacagott. – Azt hiszed, hagynám a nővéreimet megrohadni? – Megrázta a fejét, mire fakó haja úgy reppent szét, mint a hulló hó. – Biztos helyre rejtettem a testüket. Két éven keresztül megőriztem őket mágiával.

– Az lehetetlen.

Vizont itt most Cressida Rosebloodról volt szó. Gideon pontosan tisztában volt vele, hogy mire is képes.

– A felélesztő varázslathoz mindössze csak annyira van szükség, hogy feláldozzak egy közeli rokont – valakit, akit szoros vérokötélék fűz az elhunytakhoz. – A szemét összehúzza oldalra döntötte fejét. – Még álmomban is menne.

– Az egész családod halott – mutatott rá Gideon. – Nem maradt már rokonod.

– Ó, mint kiderült, nagyon is maradt!

Gideon homloka ráncba szaladt. *Micsoda?*

– Egy rég elveszett testvér. – Elmosolyodott. – Sajnálatos módon azonban nem tudom, hogy ki is ő, vagy hogy hol találom. Az egyik, a szolgálatomban álló szibilla sem képes Látni őt. Valaki elrejtette őt egy ősi bűbájjal – legálábbis egyelőre.

Egy eltűnt Roseblood-örökös?

Gideon mellkasát ólomnehéz rettegés töltötte meg. Cressida egyedül az egy dolog. Meglehet, hogy sikerülne visszafoglalnia a trónját, de egymagában nehezebbre esne meg is tartani azt. A tisztogatásoknak hála a boszorkányok száma drasztikusan megcsappant. Az emberek emlékeztek a Boszorkányuralom végét jellemző zsarnokságra, és nem szívlelnék, ha ismét át kéne azt élniük. Cressida kénytelen lenne erőhöz és megfélemlítéshez folyamodni – pontosan ezért volt szüksége Soren seregére is.

Rune vajon tud erről?

Elwyn és Analise voltak a nagyobb hatalommal bíró – és kegyetlenebb – Roseblood-nővérek. Megkínózták Gideon anyját, és ők voltak az oka a szülei halálának. Ha Cressida feléleszti őket, az mind a három boszorkánykirálynő visszatértét jelentené. Együtt véget vetnének az Új Köztársaságnak.

– De ne is fecsereljünk most több szót erre! – Cressida keze végigsiklott Gideon kabátjának hajtókáján, azt és a szétszabdalt alsóingjét is lecsúsztatva a fiú vállán és végig

a karja mentén, miközben végig a mellizmába égetett billogra meredt.

Az ő billogjára.

– Beszéljünk inkább *kettőnkéről!* A te érdekedben teszem ezt, Gideon.

– Ebben valahogy kételkedem – felelte Gideon, miközben próbált rájönni, mi is lehet az az *ez*.

– Ahhoz, hogy megbocsássak neked, először is bíznom kell benned.

Cressida közelebb lépett hozzá, mígnem már csak egy hajszál választotta el kettejüket. Gideon egész teste megfeszült a lány közelségétől, miközben annak bűbája továbbra is megbéklyózva tartotta őt.

– És ahhoz, hogy megbízzak benned, biztosítanom kell, hogy az enyém vagy. – Finoman végighúzta bűbájkését Gideon csupasz kulcscsontján. – *Csakis az enyém.*

Nem tehetette meg, hogy ismét a régi Gideon legyen – a szárnalmas kisfiú, aki éjszakáról éjszakára visszamászott Cressida ágyába. Mint egy a gazdájához visszatérő, megkínzott kutya, abban reménykedve, hogy most talán majd kedvességet kap egy bordát célzó rúgás helyett.

Többé már nem az a Gideon vagy.

Annak a Gideonnak nem volt más választása, mint-hogy behódoljon Cressidának. A szerettei élete a királynő kezében volt.

– Nem tudsz meglógni előlem – mondta Cressida. – Még amikor külön is voltunk, akkor is minden lépésedet kísértettem. Ott rejtőztem minden egyes álmodban. Nem igaz?

Gideon megvillantott felé egy erőltetett mosolyt.

– Az az igazság, hogy soha az eszembe sem jutottál.

– Hazug! – Cressida ajka vicsorba rándult. Kését ismét a fiú torkának feszítette. – Ha egy lovat egyszer már be-

törték, azt be lehet törni megint. Hajnalra már könnyörögni fogsz értem! Pont, mint a régi szép időkben.

Gideon, próbálva leplezni félelmét, rámeredt Cressidára.

– Tégy velem, amit csak akarsz. Nem fogok megint meghunyászkodni előtted.

Mégis hol tanult meg ilyen merészen, egyenest az el-lensége képébe hazudni?

Talán Rune-tól leste el.

– Mindenki, akit csak szerettem, halott – mondta Gideon, ahogy Cressida a bőrének feszítette kése hideg acélját. – Semmid sem maradt, amivel magadhoz láncolhatnál.

Cressida szeme úgy csillogott, mint a jég.

– Ha ez valóban így lenne, akkor lelőtted volna a Bíbormolyt, és még azelőtt itt hagytad volna Larkmontot, hogy bárkinek is feltűnt volna a hiánya.

Gideon összehúzta a szemöldökét. *Micsoda?*

– Látom, hogyan nézel rá, Gideon. Valaha rám is így néztél.

Gideon majdnem felkacagott.

– Méghogy *Rune-ra?* Tévedsz!

– Olyan ritkán fordul elő. – Hangjából minden érzélem tovaszállt. – Nem vagyok vak. Rune gyönyörű. Megértem, hogy miért is vonzana.

Vonzana?

– Egy cseppet sem vonz. A Rune iránti érzéseim éppen olyan halottak, mint az irántad valók.

Cressida elmosolyodott.

– Rendben van. Beszállok a játékba. – Kezét Gideon csupasz mellkasának feszítette. A fiú képtelen volt eldönteni, hogy valóban a keze olyan hideg-e, mint egy hulláé, vagy csak rá van ilyen hatással. – Csak ne feledd: nincs rá szükségem, hogy bármit is szívesen tegyél. Mindössze csak

arra, hogy engedelmes légy. Márpedig *el fogom érni*, hogy engedelmes legyél... – Tenyerét a Gideon mellizmába égett billogra szorította. – Hagytam itt valamit aznap, amikor megjelöltelek. – Ujja hegyével megpöcögtette a sebhely kiemelkedő szélét: az egy félholdban megbúvó rózsát ábrázolt. Cressida címerét. – Egy bűbájt, amit már rég aktiválni akartam, azonban erre sohasem adódott lehetőségem.

Közelebb hajolt és ajkát a heghez érintette.

Gideont kirázta a hideg, a teste össze akart rándulni. Bármit is csinált Cressida, Gideon nem volt képes harcra kelni vele.

– Ez fájni fog – mormolta a lány.

A fájni még enyhe kifejezés is volt.

A kín villámcsapásként öntötte el Gideont. Perzselően forrón. Ragyogó fehéren. Olyan volt, mintha Cressida ismét megbillogozná. Ezúttal azonban nem volt vörösen izzó vas, amit kihúzott a tűzből, hogy aztán a bőrének nyomja. Nem volt megégett hús.

A fájdalom azonban éppen olyan heves volt.

Gideon az egyik pillanatban még igyekezett meg sem rezzenni. A következőben már ordított.

A tűz végtelennek tetszett. Belülről égette fel őt. A hátlára vágott miatta – vagy legalább Rune gonosz térdére a lába közt. Az a fájdalom semmi volt ehhez képest.

Rune.

Gideon a lány emlékébe kapaszkodott. Állának dacos állásába. Sértései csapásába. A feje felé repülő viszkisüvegbe.

Az egész olyan nevetséges volt. Gyűlölték egymást. Azonban abban a pillanatban, hogy Gideon megpróbált valami másra összpontosítani, a fájdalom ismét megragadta, letaglózva őt.

Így hát, amikor a fájdalom agóniává vált, az elméje egyedül Rune-ra fókuszált. A bőre illatára, az alkoholra a leheletében, teste melegére, ahogy ott feszült közte és a fal közt.

Azonban hamarosan már a lány emléke sem volt elég, a tűz pedig egyre csak terjedt, felemészte Rune-t, kiégetve őt Gideonból.

Az egész csakis akkor ért véget, amikor Gideon már halálért könyörgött.

Cressida elhúzta a kezét, mire a fájdalom a semmibe veszett. Ha nincs az őt a helyén tartó varázslat, Gideon a padlóra rogyott volna. A hajvonalában izzadság gyöngyözött és folyt le a hátán. Az egész teste reszketett a fájdalomtól.

Ava még mindig a kagylónál állt, a tükör felé fordulva igazgatta a sminkjét.

Cressida közelebb lépett.

– Mondd azt, hogy hiányoztam! – suttogta, ahogy egyik ujját végighúzta Gideon szegycsontja mentén. – Mondd azt, hogy végig én jártam a fejedben!

Gideon igyekezett lelassítani vadul zakatoló szívét. Igyekezett nyugodtnak maradni. Bármi is történt, bármi fájdalomnak is tette ki őt Cressida, nem fog behódolni neki. Ezúttal rideg, kemény vasból kellett, hogy legyen, nem pedig húsból.

Cressida szeme úgy villant fel, mint egy jégzilánk.

– Vagy a szerelmem lesz a tiéd, Gideon, vagy a haragom.

Van a kettő közt különbség?

Cressida, karját Gideon nyaka köré kulcsolva, testét a fiúénak feszítette, majd száját az övéhez emelte.

– Mit választasz, kedvesem?

Gideon a Cressida mögötti falra meredt, próbálva felkészíteni magát arra, ami majd most következik. Ha megacélozza magát, ha eléri, hogy semmit se érezzen – hogy olyannyira érzelmektől mentes legyen, mint a mosdókagyló szélén pihenő pisztoly –, akkor nem fog számítani, hogy Cressida mit tesz vele.

– Jössz hozzám magadtól, vagy rávegyelek erővel?